

S

Epoch Times Kommentarer om Kommunistpartiet – 1 Om Hvad er det Kommunistiske Parti

The Epoch Times

29. december 2004

*Dette er den første af Ni Kommentarer om
det Kommunistiske Parti*

Forord

I mere end 5000 år har det kinesiske folk skabt en strålende civilisation i det land der næres af den gule flod og Yangtze floden. I løbet af denne lange tidsperiode er dynastier kommet og gået, og den kinesiske kultur er vokset frem og er svundet hen. Storslåede og bevægende historier har udspillet sig på Kinas historiske scene.

År 1840, det år som sædvanligvis af historikere anses som begyndelsen af Kinas nuværende æra, markerede starten på Kinas rejse fra tradition til modernisering. Den kinesiske civilisation var genstand for fire større episoder med udfordringer og modsvar. De første tre episoder omfatter de Engelsk-Fransk allierede styrkers invasion af Beijing først i 1860'erne, den kinesisk-japanske krig i 1894 (også kaldt Jiawu krigen) og den russisk-japanske krig i det nordøstlige Kina i 1906. Overfor disse tre episoder med

udfordringer reagerede Kina med den vestorienterede bevægelse, som markeredes ved import af moderne varer og våben, institutionelle reformer ved hundrededagesreformen af 1898 [1] og forsøg på etablering af forfatningsmæssigt styre ved afslutningen af det sene Qing dynasti og senere Xinhai revolutionen (eller Hsinhai revolutionen) [2] i 1911.

Ved afslutningen af første verdenskrig blev Kina, selv om det kom sejrrigt ud af krigen, ikke regnet som én af de stærkere magter på den tid. Mange kinesere troede at modsvarerne på de tre første episoder var mislykkedes. Fjerde maj bevægelsen [3] skulle føre til et fjerde forsøg på et modsvar på de forudgående udfordringer og kulminere med den fuldstændige vestorientering af Kinas kultur ved den kommunistiske bevægelse og den ekstreme revolution.

Denne artikel vedrører resultatet af den sidste periode, som er den kommunistiske bevægelse og det kommunistiske parti. Lad os tage et nærmere kig på resultatet af hvad Kina valgte, eller måske kan man sige, hvad der var påtvunget Kina, efter over 160 år, næsten 100 million døde af unaturlige årsager og ødelæggelse af næsten al Kinas traditionelle kultur og civilisation.

I. Støtte sig til vold og terror for at opnå og opretholde magten

"Kommunisterne forsmår at skjule deres synspunkter og hensigter. De erklærer åbent at deres formål kun kan opnås ved voldelig omvæltning af alle eksisterende samfundsforhold." [4] Dette citat er taget fra

MAO'S SKYGGE: Mor og søn vandrer ind ad indgangen til Beijings Militær Museum og hilser af en stor statue af Kinas tidligere diktator Mao Zedong. (Stephen Shaver /AFP/Getty Images)

det sidste afsnit i det *Kommunistiske Manifest*, det Kommunistiske Partis vigtigste dokument. Vold er det og kun det middel hvormed kommunistpartiet har opnået magten. Dette karaktertræk er blevet videreført til alle efterfølgende former af partiet som er opstået siden dets fødsel

Faktisk blev verdens første Kommunistiske Parti oprettet mange år efter Karl Marx's død. Efter Oktoberrevolutionen i 1917 blev det "Alrussiske Kommunistiske Parti (Bolshevikkerne)" (senere kendt som "Sovjetunionens Kommunistiske Parti") født. Partiet voksede op ved brug af vold mod "klassefjender" og blev opretholdt ved brug af vold mod partimedlemmer og almindelige borgere som blev dømt som forrædere. Under Stalins udrensninger i 1930'erne slagtede det sovjetiske kommunistparti over 20 million såkaldte spioner og forrædere og dem som mentes at have afvigende meninger.

Det Kinesiske Kommunistiske Parti (KKP) startede i begyndelsen som en gren af det Sovjetiske Kommunistiske Parti under den tredje Kommunistiske Internationale. Derfor arvede den helt naturligt villigheden til at dræbe. Under Kinas første Kommunist-Kuomintang borgerkrig mellem 1927 og 1936 gik befolkningstallet i Jiangxi provinsen ned fra over 20 million to omkring 10 million. Skaden forvoldt ved brug af vold kan ses alene ud fra disse tal.

Vold kan være uundgåelig ved forsøg på at opnå politisk magt, men der har aldrig været et regime så villigt til at dræbe som KKP, især under ellers fredelige perioder. Siden 1949 har antallet af dødsfald forårsaget af KKP vold oversteget det totale antal dødsfald under krigen ført mellem 1927 og 1949.

Et udmærket eksempel på kommunistpartiets brug af vold er dets støtte til Kambodias Khmer Rouge. Under Khmer Rouge blev en fjerdedel af Kambodias befolkning myrdet, inklusive flertallet af de kinesiske indvandrere og efterkommere. Kina blokerer stadig det internationale samfund fra at stille Khmer Rouge for retten for derved at dække over KKP's berygtede rolle i folkedrabet.

KKP har nære forbindelser med nogle af verdens mest brutale væbnede revolutionære styrker og despotiske regimer. Foruden Khmer Rouge inkluderer disse også kommunistiske partier i Indonesien, Philippinerne, Malaysia, Vietnam, Burma [Myanmar], Laos og Nepal - som alle er oprettet med støtte fra KKP. Mange ledere fra disse kommunistpartier er kinesere; nogle af dem gemmer sig stadig i Kina den dag i dag.

Andre Maoist-baserede kommunistpartier inkluderer Sydamerikas Lysende Sti og den japanske Røde Armé, hvis grusomheder er blevet fordømt af verdenssamfundet.

Én af de teorier kommunisterne anvender, er socialdarwinismen. Kommunistpartiet anvender Darwins teori om arternes indbyrdes konkurrence på menneskelige relationer og den menneskelige historie og hævder, at klassekamp er den eneste drivende kraft for samfundsudviklingen. Kamp blev derfor den primære "overbevisning" hos kommunistpartiet, et værktøj til at opnå og opretholde politisk kontrol. Mao's berømte ord røber denne logik om overlevelse af den bedst egnede: "med 800 million mennesker, hvordan kan det fungere uden stridigheder?"

Endnu én af Mao's påstande er ligeledes berømt: at kulturrevolutionen burde udføres "hver syvende eller ottende år." [5] Gentagen brug af magt er et vigtigt middel for KKP til at opretholde det styre i Kina. Hver kamp og hver bevægelse tjente som en øvelse i terror, så at det kinesiske folk skælvede i deres hjerter og efterhånden blev slavebundne under KKP's kontrol.

I dag er terrorisme blevet hovedfjenden for den civiliserede og frie verden. KKP's udøvelse af voldelig terror er, takket være statsapparatet, blevet større i omfang, meget mere langvarigt og det resulterer mere ødelæggende. I dag i det enogtyvende århundrede burde vi ikke glemme denne nedarvede karakter hos kommunistpartiet, eftersom den definitivt vil spille en afgørende rolle for KKP's skæbne på et eller andet tidspunkt i fremtiden.

II. Brug af løgne til at retfærdiggøre vold

Det stude en civilisation har, kan måles ved graden af vold anvendt i et regime. Ved at ty til brug af vold repræsenterer de kommunistiske regimer klart et uhyre stort skridt baglæns i menneskelig civilisation. Uheldigvis anses kommunistpartiet som fremskridtsvenligt af dem som tror at vold er et væsentligt og nødvendigt middel for samfundsmæssig udvikling.

Denne accept af vold må ses som kommunistpartiets eneste og dygtige anvendelse af bedrag og løgne, hvilket er andet nedarvet træk ved KKP.

"For længe siden har vi tænkt på USA som et elskværdigt land. Vi tror at dette delvis skyldes at USA aldrig har besat Kina, heller ikke har det rettet noget angreb mod Kina. Mere grundlæggende har det kinesiske folk et godt indtryk af USA baseret på dets demokrati og fordomsfri karakter hos dets folk."

Dette uddrag er taget fra en lederartikel publiceret den 4. juli 1947 i KKP's officielle dagblad *Xinhua Ribao*. Blot tre år senere sendte KKP soldater for at kæmpe mod amerikanske tropper i Nordkorea, idet man udmalede amerikanerne som de ondeste imperialister i verden. Enhver kineser fra fastlandet vil blive forbavset ved at læse denne lederartikel som er skrevet for over 50 år siden. KKP har forbudt alle publikationer der citerer lignende tidlige tekster og har publiceret omskrevne versioner.

Efter at være kommet til magten har KKP anvendt lignende kunstgreb ved hver eneste bevægelse inklusive ved dets eliminering af kontrarevolutionære (1950-1953), "partnerskab" offentlige og private virksomheder (1954-1957), anti-højre bevægelsen (1957), kulturrevolutionen (1966-1976), Tiananmen plads massakren (1989) og forfølgelsen af Falun Gong siden 1999. Det modbydeligste eksempel var forfølgelsen af intellektuelle i 1957. KKP opfordrede de intellektuelle at fremsætte deres synspunkter, men forfulgte dem derpå som "højretilhængere," og brugte deres egne taler som beviser på deres "forbrydelser." Når nogle kritiserede forfølgelsen som værende en sammensværgelse eller et "komplot i mørket," påstod Mao offentligt: "Det er ikke et komplot i mørket, men en åben krigslist."

Bedrag og løgne har spillet en meget vigtig rolle for KKP til at opnå og opretholde kontrol. Kina ejer den længste og mest komplette historie i verden, og Kinas intellektuelle har siden de ældste tider haft den største tiltro til historien. Det kinesiske folk har anvendt historien til at vurdere nutidens realiteter og endog til at opnå personlig spirituel forbedring. For at få historien til at tjene det nuværende regime har KKP gjort en praksis ud af at ændre og tilsløre historisk sandhed. KKP har i dets propaganda og publikationer omskrevet historien for perioder så tidligt som Forårs og Efterårs perioden (770-476 f.Kr.), de Krigende Staters periode (475-221 f.Kr.) og indtil så sent som kulturrevolutionen. Sådanne historiske ændringer er fortsat i mere end 50 år siden 1949, og alle anstrengelser for at genoprette historisk sandhed er blevet skånselsløst blokeret og elimineret af KKP.

Når vold bliver for svagt et middel til at opretholde kontrol, tyer KKP til bedrag og løgne hvilket tjener til at retfærdiggøre og maskere regering ved hjælp af vold.

Vi må indrømme at bedrag og løgne ikke blev opfundet af kommunistpartiet, men er ældgamle slyngelstreger, som kommunistpartiet skamløst har udnyttet. KKP gav løfte om land til bønderne, fabrikker til arbejderne, frihed og demokrati til de intellektuelle og fred til alle. Ingen af disse løfter er nogensinde blevet overholdt. Én generation kinesere døde bedraget og endnu en generation bliver fortsat snydt. Dette er den største sorg for det kinesiske folk, den uheldigste side ved den kinesiske nation.

III. Stadigt skiftende principper

Under præsidentvalgekampagnen i USA i 2004 sagde en præsidentkandidat på TV at, man kunne skifte taktik når det var nødvendigt, men at man aldrig må udskifte sin "overbevisning" eller "kerneverdier," i modsat fald, "han er bare ikke troværdig." [6] Denne erklæring forklarer virkelig et generelt princip.

Kommunistpartiet er et typisk eksempel. For eksempel har KKP efter sin oprettelse holdt 16 nationale repræsentantskabsmøder og ændret partivedtægterne 16 gange. I over fem årtier siden det kom til magten har KKP lavet fem større ændringer af den kinesiske forfatning.

Kommunistpartiets ideal er social lighed som fører til et kommunistisk samfund. Men i dag er det kommunistisk kontrollerede Kina blevet en nation med de alvorligste økonomiske uligheder i verden. Mange KKP medlemmer er blevet stinkende rige, mens landet har 800 millioner der lever i fattigdom.

KKP's ledende teorier startede med Marxismen-Leninismen hvortil føjedes Maoismen og derpå Deng's tanker og for nylig Jiang's "Tre Repræsentationer." Marxismen-Leninismen og Maoismen er overhovedet ikke forenelige med Deng's teorier og Jiang's ideologi - de er faktisk deres modsætninger. Ruskomsnuset af kommunistiske teorier som anvendes af KKP er sandelig noget enestående i menneskelig historie.

Kommunistpartiets udviklingsprincipper har stort set modsagt hinanden. Fra idéen om at omfatte hele verden og overskride nationalstaten til dagens ekstreme nationalisme, fra at eliminere al privat ejendom og alle udbytterklasser til dagens idéer om at opfordre kapitalister til at slutte sig til partiet, er gårsdagens principper blevet vendt på hovedet i dagens politik med yderligere ændring forventelig i morgen. Ligegyldig hvor ofte KKP ændrer dets principper er målet klart: at opnå og opretholde magten og vedligeholde absolut kontrol over samfundet.

I løbet af KKP's historie har der været mere end ti bevægelser som er kampe "på liv og død." I realiteten er alle disse kampe faldet sammen med overførelse af magt i overensstemmelse med ændringer af grundlæggende partiprincipper.

Enhver ændring af principper er resultatet af kriser som KKP er udsat for, truende dets mandat og overlevelse. Om det er samarbejde med Kuomintangpartiet, pro-USA udenrigspolitik, økonomisk reform og markedsfremstød eller promovning af nationalisme - enhver af disse afgørelser indtraf på et tidspunkt med krise, og alt sammen havde at gøre med at vinde og befæstige magten. Enhver cyklus med en gruppe der lider under forfølgelse efterfulgt af omgørelse af den forfølgelse er blevet forbundet med ændringer i KKP's grundlæggende principper.

Et dansk ordsprog siger, at en løgn kan fortælles på syv måder, sandheden på én. Der er visdom i dette udsagn.

IV. Hvordan partiets natur erstatter menneskelige følelser

KKP er et leninistisk autoritært regime. Siden KKP's tilblivelse har tre hovedlinier etableret sig, dvs. den politiske linie, den intellektuelle linie og organisationslinien. Den politiske linie refererer til det at sætte sig mål. Den intellektuelle linie refererer til kommunistpartiets filosofiske grundlag. Organisationslinien refererer til hvordan målene opnås inden rammerne af en stram organisation.

Det første og vigtigste krav for alle KKP medlemmer og alle som er underlagt KKP's kommando er ubetinget at adlyde befalinger. Dette er hvad organisationslinien i grunden handler om.

I Kina kender de fleste mennesker til KKP medlemmers dobbelte personlighed. I privatlivet er KKP medlemmer almindelige mennesker med følelser som lykke, vrede, sorg og glæde. De har almindelige menneskers stærke og svage sider. De kan være forældre, ægtemænd, hustruer eller venner. Men over almindelig menneskelig natur og følelser står partiets natur, som i overensstemmelse med kommunistpartiets krav gennemtrænger menneskelighed. Således bliver menneskelighed relativ og foranderlig, men partiets natur bliver absolut, hinsides enhver tvivl og indsigelse.

Under kulturrevolutionen var det alt for almindeligt at far og søn torturerede hinanden, ægtemænd og hustruer stredes indbyrdes, mødre og døtre indberettede hinanden, og studenter og lærere behandlede hinanden som fjender. Partiets natur var motivet bag konflikter og had i disse tilfælde. Under KKP styrets tidlige periode var højtstående KKP embedsmænd hjælpeløse når deres familier blev stemplet som

klassefjender. Dette var igen fremkaldt af partiets natur.

Partinaturens magt over individet er resultatet af KKP's lange forløb af indoktrinering. Denne træning starter i børnehaven og børnehaveklasserne, hvor partigodkendte svar på spørgsmål belønnes, det er svar som ikke stemmer med sund fornuft eller et barns menneskelige natur. Studerende modtager politisk uddannelse lige fra underskolen og til universitetet og de lærer at give partigodkendte standard-svar. Ellers får de ikke lov til at bestå eller få eksamen.

Et partimedlem må være i overensstemmelse med partilinen når han udtaler sig offentligt, ligegyldig hvad han føler som privatperson. KKP's organisationsstruktur er en gigantisk pyramide med den centrale magt i toppen der kontrollerer hele hierarkiet. Denne enestående struktur er et af de vigtigste træk ved KKP's regime, ét som medvirker til at skabe absolut konformitet.

I dag er KKP fuldstændigt degenereret til at være en politisk enhed som kæmper for at opretholde egen interesse. Det forfølger ikke længere nogen af kommunismens høje mål. Men kommunismens organisationsstruktur består, og dets krav om ubetinget konformitet er ikke ændret. Dette parti, som sætter sig selv over menneskelighed og menneskelig natur, fjerner enhver organisation eller person som er dømt at være skadelig for dets egen magt, ligegyldig om det er almindelige borgere eller højtstående KKP embedsmænd.

V. Et ondt spøgelse er i modsætning til naturen og den menneskelige natur

Alt under himlen er genstand for en livscyklus af fødsel, modning, forfald og død.

Ulig det kommunistiske regime, tillader ikke-kommunistiske samfund, selv de som lider under et strengt totalitært regime og diktatur, ofte nogen grad af selvorganisering og selvbestemmelse. Oldtidens kinesiske samfund blev faktisk styret i overensstemmelse med en dobbelt struktur. I landområderne var klanerne centre for en uafhængig samfundsorganisation, medens byområder blev organiseret omkring håndværkerlaug. Den topstyrede administration strakte sig ikke længere ned end til grevskabsniveauet.

Naziregimet, måske det grusomste regime under et diktatur, bortset fra kommunistpartiet, tillod stadig ret til privat ejendom. Kommunistiske regimer eliminerede enhver form for samfundsmæssig organisation eller elementer der var uafhængig af partiet og erstattede dem med stærkt centraliserede magtstrukturer fra toppen af og nedad.

Hvis samfundsstrukturer dannet nedefra, som tillader individets eller gruppens selvbestemmelse, opstår på naturlig vis, så er det kommunistiske regime i sit væsen anti-natur.

Kommunistpartiet indeholder ikke universelle standarder for den menneskelige natur. Begreberne om godt og ondt så vel som alle love og regler, er genstand for vilkårlig manipulation. Kommunister tillader ikke mord, undtagen af de som klassificeres som fjender af kommunistpartiet. Sønlig ærbødighed hilses velkommen, undtagen for de forældre som dømmes til at være klassefjender. Godhjertethed, retfærdighedssans, retsindighed, visdom og trofasthed er alt sammen godt, men finder ingen anvendelse hvis partiet ikke er villig til eller ikke ønsker at tage hensyn til disse traditionelle dyder. Kommunistpartiet kuldaster fuldstændigt de almindelige standarder for menneskelig natur og er bygget på principper som er i modsætning til den menneskelige natur.

Ikke-kommunistiske samfund plejer at tage hensyn til menneskehedens dobbelte natur af godt og ondt; de støtter sig til fastlagte samfundsmæssige kontrakter for at opretholde balance i samfundet. Men i kommunistiske samfund fornægtes selve begrebet den menneskelige natur, og hverken godt eller ondt anerkendes. At eliminere begreberne om godt og ondt tjener, ifølge Marx, til fuldstændig at vælte det gamle samfunds overbygning.

Kommunistpartiet tror ikke på gud og respekterer endog heller ikke den fysiske natur. "Kæmpe med himlen, kæmpe med jorden, kæmpe med mennesker – deri ligger uendelig glæde." Dette var KKP's motto under kulturrevolutionen. Store lidelser blev påført det kinesiske folk og landet.

Kineserne tror traditionelt på enheden mellem himlen og menneskelige væsner. Lao Zi sagde i *Dao De Jing (Tao Te Ching)*, "Mennesker følger jorden, jorden følger himlen, himlen følger Dao og Dao følger hvad der er naturligt." [7] Mennesker og natur eksisterer indenfor et harmonisk forhold i det vedvarende kosmos.

Kommunistpartiet er et slags væsen. Men det er imod naturen, himlen, jorden og menneskeheden. Det er et ondt spøgelse som er imod universet.

VI. Nogle træk ved ond besættelse

Kommunistpartiets organer deltager aldrig selv i produktive eller kreative aktiviteter. Når de én gang har grebet magten fæstner de sig til folket, kontrollerer og manipulerer dem. De udstrækker deres magt nedad til samfundets mest grundlæggende enheder fordi de er bange for at miste kontrollen. De monopoliserer produktionsressurserne og trækker velstand ud af samfundet.

I Kina breder KKP sig alle vegne og kontrollerer alt, men ingen har nogensinde set KKP's regnskaber, kun regnskaberne for staten, lokale myndigheder og virksomheder. Fra den centrale regering til landsbykomitéen i landdistrikterne, regnes de lokale embedsmænd altid lavere end de kommunistiske partikadrer, således at de lokale myndigheder har at følge instruktioner fra kommunistpartiets komitéer på samme niveau. Partiets udgifter afholdes af de lokale myndigheder og føres til regnskab i det lokale system.

KKP's organisation, som en gigantisk ond besættende ånd, hæfter sig til hver enkelt enhed og celle i det kinesiske samfund så fast som en skygge der følger sin genstand. Den trænger dybt ind i hver hårrør og celle i samfundet med de fineste blodsugende sugerør og kontrollerer og manipulerer herved samfundet.

Denne særlige struktur med ond besættelse har eksisteret i det menneskelige samfund i fortiden, enten delvist eller forbigående. Aldrig har det været i gang så længe og kontrolleret et samfund så fuldstændigt som under kommunistpartiets styre.

Af denne grund lever kinesiske bønder i sådan fattigdom og slaveri. De skal ikke bare forsørge de traditionelle lokale embedsmænd, men også lige så mange, om ikke flere, Kommunistiske kadrer.

Af denne grund har kinesiske arbejdere mistet deres ansættelse i uhyre antal. Det besættende KKP's allestedsnærværende, blodsugende sugerør har trukket værdier ud af deres fabrikker i mange år.

Af denne grund finder kinesiske intellektuelle det så vanskeligt at opnå intellektuel frihed. Foruden deres administratorer er der KKP skygger der lurder overalt, der ingenting laver, men overvåger folk.

En besættende ånd må have absolut kontrol over den besattes sind for at kunne tappe den energi den behøver til sin overlevelse.

Ifølge moderne statsvidenskab kommer magt fra tre hovedkilder: Styrke, rigdom og viden. Kommunistpartiet har aldrig tøvet med at bruge vold for at berøve folk deres ejendom. Mere vigtigt, de har berøvet folk talefrihed og pressefrihed. Det har voldtaget folks ånd og vilje for at fastholde den absolutte kontrol med magten. Ud fra dette synspunkt kontrollerer KKP's onde besættelse samfundet så hårdt at det næppe kan sammenlignes med noget andet regime i verden.

VII. Ransage sit eget jeg og slippe fri af KKP's besættelse

I *Det Kommunistiske Manifest*, det kommunistiske partis første programdokument, erklærede Marx i 1848 "Et spøgelse hjemsøger Europa – kommunismens spøgelse." [8] Over et århundrede senere er kommunismen mere end et hjemsøgende spøgelse. Den har antaget en konkret, materiel form. Den har

spredt sig over hele verden som en epidemi, dræbt ti millioner og borttaget ejendom, et frit sind og ånd fra hundreder millioner.

Kommunistpartiets grundlæggende læresætning er at afskaffe al privat ejendom for således at eliminere den "udbytende klasse." Privat ejendomsret er grundlaget for alle sociale rettigheder og er ofte bærer af den nationale kultur. Folk som er berøvet privat ejendom mister også sindets og åndens frihed. De kan desuden miste friheden til at skaffe sig sociale og politiske rettigheder.

Stående overfor en overlevelseskrise var KKP tvunget til at reformere Kinas økonomi i 1980'erne. Nogle af rettighederne til privat ejendom blev givet tilbage til folket. Dette skabte et hul i KKP's maskineri af fuldstændig kontrol. Dette hul er blevet udvidet efterhånden som KKP's medlemmer stræber efter at samle deres private formuer.

KKP, et ondt besættende spøgelse støttet af magt, bedrag og hyppig udskiftning af overflade og ydre fremtræden, har nu vist tegn på forfald og er nervøs ved hver lille forstyrrelse. Den forsøger at overleve ved at samle mere rigdom og stramme kontrollen, men disse aktioner tjener kun til at forstærke krisen.

I dag synes Kina velstående, men sociale konflikter har bygget sig op til et niveau aldrig før set. Ved hjælp af politiske teknikker fra fortiden kan KKP forsøge en eller anden form for retræte, og omgøre dets tidligere forfølgelse af Tiananmen demokratibevægelsen eller af Falun Gong og gøre en anden gruppe til sin valgte fjende og derved fortsætte med at udøve magt ved terror.

Stående overfor udfordringer gennem det sidste hundrede år har den kinesiske nation reageret med at importere våben, reformere dets systemer og igangsætte ekstreme og voldelige revolutioner. Utallige liv er gået tabt, og den traditionelle kinesiske kultur er blevet opgivet. Det synes at reaktionerne har slået fejl. Da ophidselse og bekymring optog det kinesiske sind, benyttede KKP lejligheden til at træde ind på scenen og har til sidst kontrolleret denne sidste overlevende ældgamle civilisation i verden.

Ved fremtidige udfordringer vil det kinesiske folk uundgåeligt blive tvunget til at vælge på ny. Ligegyldigt hvordan valget gøres, må hver kineser forstå at enhver rest af håb til KKP kun vil forværre den skade der er tilføjet den kinesiske nation og give en indsprøjtning af ny energi til dette onde besættende KKP.

Vi må opgive alle illusioner og grundigt ransage vort eget selv uden at være påvirket af had, grådighed eller ønsker. Kun da kan vi befri os selv fra den mareridtsagtige kontrol fra KKP's besættende ånd som har fundet sted de sidste 50 år. På vegne af en fri nation kan vi genoprette den kinesiske civilisation baseret på respekt for den menneskelige natur og godhjertethed mod alle.

Noter:

[1] Hundrededagesreformen var en 103 dages reform fra 11. juni til 21. september 1898. Guangxu, kejser i Qing dynastiet (1875-1908), beordrede en række reformer som tilsigtede at indføre radikale samfunds- og institutionelle ændringer. Oppositionen mod reformerne var kraftig blandt den regerende konservative elite. Med støtte fra de ultrakonservative og med stiltiende støtte fra den politiske opportunist Yuan Shikai, udtænkte enkekejserinde Cixi et *statskup* den 21. september 1898, der tvang den unge reformvenlige Guangxu i isolation. Cixi overtog regeringen som regent. Hundrededagesreformen sluttede med annullering af de nye forordninger og henrettelse af seks af reformens hoved fortalere.

[2] Xinhai Revolution (eller Hsinhai Revolution), opkaldt efter det kinesiske år Xinhai (1911), var omstyrtelsen (10. oktober 1911- 12. februar 1912) af Kinas regerende Qing Dynasti og oprettelsen af Republikken Kina.

[3] Fjerde maj bevægelsen var den første massebevægelse i det moderne Kinas historie og begyndte den 4. maj 1919.

[4] Fra <http://www.marxists.org/dansk/marx/48-manif/manif1.htm>

[5] Mao Zedong's brev til hans kone Jiang Qing (1966).

[6] Information fra <http://www.debates.org/pages/trans2004a.html>

[7] Dao De Jing, kapitel 25.

[8] Fra <http://www.marxists.org/dansk/marx/48-manif/manif1.htm>

(Opdateret den 12. januar 2005)

中文 [Klik her for at læse den originale artikel på Kinesisk](#)

Copyright 2000 - 2005 Epoch Times International

Link til denne artikel på engelsk: <http://en.epochtimes.com/news/4-12-9/24672.html>